

## МОИТЕ ПРВИ УЧИТЕЛИ ВО ОСНОВНОТО УЧИЛИШТЕ КИРИЛ ПЕЈЧИНОВИЧ ВО ЛЕШОК

### Моите први учителки од Лешок

Мојата генерација ученици родени 1949/50 од Лешок од прво до четврто одделение во Школските 1956/57 до 1959/60 не учea три учителки и тоа: Рада Симовска, Јелица Николовска и Оливера Герасимовска.

Прва учителка ни беше Јелица Николовска од Лешок од родот Ѓольакој, а по времено не учеше и Рада Симовска. Јелица Николовска не учеше од прво до трето одделение, а четврто одделение не учеше учителката Оливера Герасимовска од Тетово, на која ова и беше прво учителствување.

Подеднакво место, со моите три учителки, а можеби и најважно место и припаѓа и на мојата учителка, мајка ми Јорда Спироска, која ме научи да пишувам и читам на македонски јазик, да бројам на македонски, албански, турски и грчки до дваесет, а од мајка ми го добив и воспитувањето, кое ми е моето најголемо богатство кое го стекнав во овие 70 години живот.

Во овој текст морам да ги споменам и нашите служители Сабит и Кемал, двајцата од Слатина, кои ни делеа леб и топол чај или млеко и ни ги ложеа кумбичната кога беше ладно. Имено, Сабит ни беше служител во прво и второ одделение од, а во трето и четврто одделение служител ни беше Кемал.

Мајка ми Јорда и учителките Рада, Јелица и Оливера, заедно со служителите Сабит и Кемал заслужија да влезат во книгата на незаборавот, за што, Јас, сум им вечно благодарен.

На секоја Средба, многу од нас учениците, покрај учителките ги споменуваме и служителите.

Рада Симовска



1918 - 1995

Ратка (Рада) Симовска е родена 22 Ноември 1918 година во Тетово во многу сиромашно семејство, бидејќи татко и умрел многу млад. Рада основно образование и гимназија завршила во Тетово со одличен успех. Веднаш после ослободувањето во 1945 година, Рада завршила три учителски курсови во Скопје и почнала да работи како учителка во Шпиле, Гостиварско, а потоа се префрлува во Теарце. На 01. Март 1951 година, Рада била поставена за учителка во ОУ Кирил

Пејчинович во Лешок и постигнала многу добри разултати во образувањето на децата. Во 1958 година во основното училиште во Лешок имало осум паралелки (Лешок и Слатина), а Рада била поставена за раководител на основното училиште.

Учителката Рада од 1951 год, па, се до пензионирањето во 1985 год. го поминува во Лешок. Рада почина 1995 год., а погребана е во Градските гобишта, Тетово.

Рада живееше во зградата на ОУ Кирил Пејчинович во Лешок се до пензионирање, односно до нејзината смрт 1995 година. Учителката Рада не се омажи, туку не сметаше нас учениците како нејзини деца (Помен-Дневник, 23.10.2001).

Учителката Рада беше многу посветена на педагошката работа и го посвети целиот работен век во образование и воспитување на многу генерации деца од Лешок, со што на децата им влеа љубов и посветеност кон книгата и учењето. Од Лешок излегаа многу солидни и успешни ученици, а потоа и авторитетни лица во Македонија и пошироко.

Инаку, заедно со учителката Рада во учебната 1956/57 година нашата Генерација не учеше и учителката Јелица Николовска, а која не учеше од прво до трето одделение, додека, четврто одделение не учеше Оливера Герасимовска (Попоска) од Тетово.

Ние сме и бескрајно благодарни на учителката Рада што не научи и воспита да бидеме честити и достојни граѓани на нашата земја Македонија.

Во 2001 и 2002 година стапив во телефонски контакт со внуката на Рада, незнам од брат или сестра, а со цел да добијам повеќе податоци и фотографии за учителката Рада. Но, внуката покажа голем револт до властите од просвета, бидејќи иако Рада живееше цело време без прекин во просториите на школото и имаше станарско право, властите не го пренеле станарското право на внуката, како законски наследник, бидејќи Рада не беше мажена и немаше деца, кои би го наследиле станарското право. Внуката својот револт го исказа и кон Лешаните, па, и кон моето јавување, бидејќи своевремено не реагирале и не помогнале законските наследници на Рада да го остварат своето право.

Јелица ( Николовска ) маж. Ацевска



1936 - 1991

Јелица Неделкова Николовска маж. Ацевска е родена на 14 март 1936 година во Лешок. Јелица е ќерка на Недељко од родот Ѓольакој од Лешок. Јелица има два брата: Аце и Трпко и две сестри: Зора и Загорка. Јелица е мажена за Tome Azevski -Шикла од Тетово. Јелица основно училиште завршила во Лешок и Теарце, а Учителска школа во Скопје. Јелица за прв пат се вработува во 1955

година во ОУ во Тетово, а една година е учителка во Брезно. Потоа, Јелица од 1956 до 1959 е учителка во Основното училиште Кирил Пејчинович во Лешок. Јелица е учителка и во Непроштено.

Јелица од 1959 година, па, се до крајот на работниот и животен век работела во ОУ Братство - Единство во Тетово. Јелица е мажена со Томислав Ацевски, кој е наставник по физичко воспитување во Текстилното училиште и во Гимназијата Кирил Пејчинович во Тетово.

Јелица во бракот со Томислав имаат син Симеон и ќерка Маре. Симеон (Симе) Настевски е забар и има приватна забна ординација во Ајдучико маало во Тетово, а Маре Анчева работи како синдикален функционер во Синдикатите на Македонија, во отсекот за црна металургија.

Јелица починува прерано на 55 години од животот на 7 Ноември 1991 год.

Јелица од двете деца има четири внуци: Лина (д-р на хемиски науки), Александар (студент по ветеринарство), Томислав (дипл. Економист) и Илија (студент по стоматологија).

Ние учениците од нашата Генерација од Лешок, вечно и благодарме и вечно ќе ја паметиме нашата прва учителка Јелица, како мирна, тифка, но и строга, која не описмени и воспита да бидеме вредни и чесни граѓани на Македонија.

Оливера (Герасимовска) маж. Попоска



1935 - 2017

Оливера Герасимовска Попоска е родена 1935 година во Тетово. Оливера се омажи со Крсто Попоски од родот Лешкој односно Попој од Лешок. Инаку, мажот и Крсто Попоски има завршено правен факултет и работи како судија, а еден период е Претседател на Основниот суд во Тетово. Оливера заврши Педагошка академија во Скопје и во 1957 година за прв пат е вработена во Основното училиште во Вратница. Во учебната 1959/60 година се вработува во ОУ Кирил Пејчинович во Лешок, кога ни беше учителка во четврто одделение на нашата генерација 1949/50. Од Лешок Оливера се префрлува и е учителка во Основното училиште во Тетово и таму работи се до пензионирање. Оливера во бракот има син Тони и ќерка Кокица. Кокица има син Боривоје и ќерка Елена, а од синот има внук Дејан, а Тони има ќерка Вероника.

Оливера Попоска почина на 02.02. 2017 година, а погребана е на Градските гробишта во Тетово.

### Јорда (Апостоловска) маж. Спироска



1924 - 2002

Јорда (Апостоловска) Спироска е родена 1924 година во Јанчиште. Јорда е едно од 6-те деца (Крсто, Ставро и Ане и Стојна, Зарфина и Јорда) на Тоде Апостоловски и Султана од родот Котлинци (стр.825-847- извор: ред. бр. 1) од Јанчиште. Јорда се омажи со Живко Спироски од свештеничкиот род Лалошои од Лешок. Мајка ми Јорда во бракот со татко ми Живко имаат три деца: ќерка Милица и два сина Мирко и Митко. Милица има две сина Наум и Горан, Мирко има три деца: Игор, Ели и Иво и Митко има две деца: Огнен и Искра.

Јорда и Живко оставија во наследство три деца, седум внуци и 10 правнуци.

Инаку, сопругот Живко Спироски има завршено Виша банкарска школа и работи како финансиски инспектор во СОК филијала Тетово и Скопје. Мајка ми Јорда има завршено само основно училиште во Јанчиште поради времето и условите во кои живееле. Мајка ми Јорда беше многу интелигентна и вредна личност и можела да заврши и два факултета, но, морала да го прекине школувањето. Имено, кога завршила основно училиште со одличен резултат и била најдобра од учениците, дедо Тоде не дозволил да го продолжи Школувањето. Учителот дошол и ги молел баба Султана и дедо Тоде да и дозволат на мајка ми Јорда да продолжи со учење, но, одлуката на дедо Тоде била да остане дома и да помага заедно со другите деца во полските работи (стр.63-82 -извор: ред.бр. 4).

Ако условите и судбината биле такви Јорда да не заврши повисоко образование, она ни беше прва и права учителка на трите деца и она не научи да пишуваме, читаме и да бидеме амбициозни и вредни ученици и да се издвојуваме и отскокнуваме од генерациите. Благодарение на мајка ми Јорданка, ние трите деца завршивме високо образование, а завршија факултети и седумте внуци.

Мене мајка ми Јорда ме научи да пишувам и да читам од македонската забука, ме научи да бројам до неколку илјади, а ме научи да бројам до дваесет и на турски, грчки и албански јазик, а ме научи многу приказни, поговорки, преданија, народни песни, за верата и верските празници и др (стр.87-92- извор: ред. бр. 2).

Се сеќавам дека на Бучејца пред кооперацијата се собираа многу постари лица од Лешок, а ние децата ги слушавме што зборуваат постарите. Така, многу пати постарите беќари (Благуњ Ацевски-Тиквар, Диме Лазаревски-Сόло, Павле Филиповски-Ќуко, Анѓелко Петковски-Станче и др.), кога бевме пред коопе-

рација ќе ми речеа да ја изрецитирам песната за Марко Крале и други народни песни. Кога ќе ја завршев песната од големо задоволство ме штипнуваа и тоа многу силно, што и денес болот го паметам, ама, затоа секогаш ме наградуваа со една карамела, локум, бомбона и др (стр. 285-297- извор: ред.бр. 2).

Јорда Спироска е првата жена од Тетовско која доби возачка дозвола и го возеше нашето патничко возило Фиќо 650 на Фабриката Застава од Крагуевац.

Јорда Спироска почина на 12.11.2002 година, а погребана е на Градските гробишта Бутел во Скопје, а не на гробиштата Булино во Лешок, каде со тато го поминаа најголем дел од животот.

### **Нашите служители во училиштето во Лешок**

Зарем може да ги заборавам и да не ги споменам и нашите служители. Ние, сите деца се сеќаваме на ликовите и доброто однесување на нашите служители Сабит и Ќемал од Слатина.

Служители Сабит и Ќемал ни делеа леб и топол чај и млеко, ни ги ложеа ќумбињата во училиниците со дрва и ќумур во зима и кога беше ладно. Сабит ни беше служител во прво и второ одделение, а во трето и четврто одделение служител ни беше Ќемал. Многу жалам што не располагам со повеќе податоци и не дојдов до квалитетни фотографии од Ќемал и Сабит.



Сабит

А може ли да ги заборавиме и да не ги споменеме и служителите Сабит и Ќемал од Слатина. Секоја помисла во јаве или на сон за нашето школување во Лешок, е поврзано и со учителките и со служителите, а секоја асоцијација со школото ја поврзуваат со училишното звонче за почеток на наставата, а најповеќе се потсетуваме на звукот на звончето за одмор и за завршување на последниот час.

Служителите ги чистеа училиниците, ходниците и дворот, цепеа дрва и го палеа огнот кога беше ладно. Се сеќавам дека Ќемал во зима и во ладниот период пред да дојдеме во Школо го палеше огинот во ќумбињата (со дрва и со ќумур). Огнот во ќумбето бботеше и училиницата беше топла како бања. А може ли да заборавиме кога ќе дојдеше време за ужинка. Ќемал стоплил млеко или чај и ние наредени секој со своето канче (чапче) кои ги донесовме од дома, со голема лажица-кутлача ни ставаше млеко во канчето (чапчето). Понекогаш ни делеше сирење-помаранџа боја од помошта од УНРА. Незаборавен е Ќемал кога ни делеше леб. Имено во една кошница Ќемал исекол со нож парчиња леб од векната-сомуност и на секое дете ни даваше по едно парче. Пред да ни подели лебче и млеко ќе викнеше: *Деца, ајде краинка - срединка.* Ние децата ќе се буткавме кој да дојде прв да добие краинка, оти во краинката имаше повеќе леб. Ама, Ќемал од Слатина ќе викнеше: *Деца наредейте се и бидејте мирни и не се туркајте (тискајте).* Тој што ќе се турка (тиска) ќе добие срединка, а тој што е мирен,

ќе му дадем краинка. И, навистина така и правеше за да не дисциплинира. Јас бев мирен и не се буткав и не се карав со децата и кога ќе дојдев на ред Ќемал многу пати ми даваше краинка. Бидејќи Ќемал беше многу фин, мирен, работлив и многу добар кон децата, одлучив да го ставам и него во оваа книга.

Сабит и Ќемал заслужија да влезат во книгата на незaborавот, за што Јас сум им вечно благодарен, ама благодарни сме и сите ученици. На секоја Средба, ние, учениците покрај учителките Рада, Јелица и Оливера, секогаш ги споменуваме и служителите Сабит и Ќемал и се присетуваме на разни доживувања.

X X X

Јас, Митко Спироски, поради големата почит кон Моите први учителки од Лешок, на 23 Октомври 2001 година во дневниот весник ДНЕВНИК, објавив Помен-Соопштение, по повод годишнината од смртта на нашата учителка Рада Симовска од Тетово, во мое име и во име на моите соученици од Генерацијата 1949/50 од Лешок.

Преку овој помен кон учителката Рада, симболично ја искажав Мојата и почитта на учениците од Генерациите, кои учеле во Лешок, кон нашите учители и мајки и баби, кои ни го дадоа образоването и воспитувањето.

ДНЕВНИК, ВТОРНИК, 23 ОКТОМВРИ 2001

**+СООПШТЕНИЕ**



Повод за поменот се 6 години од смртта (20.10.1995) и 89 од раѓањето на нашата драга учителка

Ние, Твоите ученици од генерацијата 1956/59 од основното училиште од Лешок и учениците од сите други генерации заедно со нашите потомци, вечно ќе се сеќаваме на благородниот и топол лик и бескрајно сме благодарни за воспитувањето и образоването што ни ги пренесе.

Луѓето со потекло од Лешок, без разлика каде живеат, нема никогаш да заборават дека го посвети целиот свој живот за издигнувањето на образовното, воспитното и културното ниво на твоите ученици - како свои деца и високо ја вреднуваат твојата заслуга што од едно мало место произлегоа голем број на образовани луѓе, за што сме поносни и горди.

Со почит  
Твојот ученик **Митко Спироски**  
и учениците Душан,  
Раде, Тодор, Дафинка, Трајче,  
Рада, Санко...

**РАДА СИМОВСКА**  
1912 - 1995  
учителка во ЛЕШОК

Дневник, 23 Октомври 2001 година, објавен помен за Рада Симовска, учителка во Лешок